



REPUBLIKA E KOSOVËS / REPUBLIKA KOSOVA

UZVP-ARJ.br.227/2023

Vrhovni sud Kosova, u veću sastavljenom od sudija Nebojše Boričić, kao predsednika veća, Ragip Namani i Zenel Leku, kao članova veća, uz sudelovanje stručnog saradnika Bujara Balaj, kao zapisničara, u upravnom sporu tužioca "I.-B. B." iz Đ., protiv tuženika Opština Đakovica-Opštinski odbor za razmatranje žalbi, radi poništenja odluka tuženika br.03-430/06-4742 od 12.06.2017 godine, odlučujući o zahtevu tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke izjavljenom protiv presude Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine, na sednici veća održanoj dana 07.03.2024 godine, doneo je sledeću:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovan zahtev tužioca "I.-B. B." za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnet protiv presude Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenom presudom Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca "I.-B. B.", dok je potvrđena presuda Osnovnog suda u Prištini-Departmenta za upravna pitanja-fiskalna divizija U.A.br.1184/17 od 08.07.2020 godine, kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca "I.-B. B." o poništenju odluka tuženika Opština Đakovica-Opštinski odbor za razmatranje žalbi br.03-430/06-4742 od 12.06.2017 godine.

Tužioc je ovom sudu podneo zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke kojim u celosti osporava zakonitost pobijane presude Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine, zbog povreda odredaba postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se zahtev usvoji te da se presuda Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine i presuda Osnovnog suda u Prištini-Departmenta za upravna pitanja-fiskalna divizija U.A.br.1184/17 od 08.07.2020 godine preinače tako što će tužbeni zahtev tužioca biti usvojen kao osnovan.

U odgovoru na zahtev tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke, tuženiki je podneo odgovor kojim predlaže da se navedeni zahtev tužioca odbije kao neosnovan.

Vrhovni sud Kosova je shodno članu 53 Zakona o upravnim sporovima, održao sednicu, pa je nakon ocene osporene presude, navoda iz zahteva tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke i nakon razmatranja ostalih spisa predmeta našao:

Zahtev tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke je neosnovan.

Iz spisa predmeta proizilazi da je osporenom presudom Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine, odbijena kao neosnovana žalba tužioca "I.-B. B.", dok je potvrđena presuda Osnovnog suda u Prištini-Departmenta za upravna pitanja-fiskalna divizija U.A.br.1184/17 od 08.07.2020 godine, kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca "I.-B. B." o poništenju odluka tuženika Opština Đakovica-Opštinski odbor za žalbe br.03-430/06-4742 od 12.06.2017 godine.

Odlučujući po zahtevu za vanredno preispitivanje, Vrhovni sud je nakon ispitivanja osporene presude i nakon razmatranja navoda iz zahteva, našao da je drugostepeni sud pravilno postupio kada je odbio kao neosnovanu žalbu tužioca i potvrdio prvostepenu presudu. Pravni stav apelacionog suda je u potpunosti prihvatio i ovaj Sud, sobzirom da osporena presuda nije zahvaćena povredama na koje se tužioc poziva u svom zahtevu.

Iz spisa predmeta proizilazi da je odlukom tuženika-Odbora za žalbe na porez na imovinu Opštine Đakovica br. 03-430/06-4742 od 12.06.2017 godine, odbijena kao neosnovana žalba poreskog obveznika "I.-B. B.", registrovana pod brojem 03-430/06-4742 od 07.03.2017 godine. Nezadovoljan navedenom odlukom tuženika, tužioc je podneo tužbu za pokretanje upravnog spora prvostepenom sudu, jer smatra da je odluka pobijana tužbom neosnovana i nezakonita, sa predlogom da se ista poništi kao nezakonito. Prvostepeni sud je, nakon ocene pobijane odluke, a na osnovu dokaza i dokumentacije koji se nalaze u spisima predmeta, doneo presudu U.A.br.1184/17 od 08.07.2020 godine, kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca "I.-B. B." o poništenju odluka tuženika Opština Đakovica-Opštinski odbor za razmatranje žalbi br.03-430/06-4742 od 12.06.2017 godine. U obrazloženju navedene presude, prvostepeni sud, između ostalog navodi „iz izvedenih dokaza, sud nije mogao prihvatiti kao osnovane navode tužioca da je na osnovu ugovora o prenosu pokretnih i nepokretnih aseta/imovine povezanih između subjekta "A. T." do.o. kao privatizatora aseta/imovine preduzeća I. "N. - ..." doo. i" i ovde tužioca da je sve obaveze, takse i obaveze koje su se odnosile na ovu nepokretnost do dana predaje nekretnine preneo na bivšeg vlasnika, dok su nakon dana kupovine ovih nekretnina iste su pripadali tužiocu kao kupcu, jer iz spisa predmeta proizilazi da je tužioc-odnosno subjekat „A.-T.“ doo u trenutku kupovine nekretnine od strane fizičkog lica B. D., ali i u slučaju kada je subjekat "A. T." DOO kupio ostatak aseta /imovine prodate putem javne aukcije prema Izvršnom Nalogu privatnog izvršitelja Gj. R. u Đ. P. br. 151/2014 od 24.06.2015, kupljena imovina je imala pravne nedostatke, odnosno za istu je nastao porez na imovinu, u skladu sa zakonom na snazi, a koji porez nisu platili bivši poreski obveznici I. "N.-..." doo i "N.-...". U obrazloženju osporene presude Privrednog suda Kosova-drugostepenog veća K.DH.SH.II.br.127/2022 od 04.05.2023 godine, između ostalog se navodi "Veće ovog suda, polazeći od takvog stanja stvari, u celosti prihvata kao pravilnim i zakonitim pravne zaključke prvostepenog suda u pogledu činjeničnog stanja stvari, te da ožalbena presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba Zakona o upravnom sporu, povrede na koje drugostepeni sud istražuje prema službenoj dužnosti kao u pogledu člana 49, ZUS i čl. 194 ZPP. veće ceni da je prvostepeni sud pravilno odlučio prilikom ocene zakonitosti osporene odluke kao u pogledu čl. 9 i 44 ZUS, u pravcu tužbenih navoda, odgovora na tužbu, i dokaza izvedenih na glavnoj raspravi i pravilno ocenio da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan. Žalbene navode tužioca, iz gore navedenih žalbenih osnova kao i

drugih navoda iz obrazloženja žalbe, veće ih je ispitalo u celosti po pravnim osnovama i ocenjuje da nisu održivi, jer nisu zasnovani na dokazima i arguemntovanim činjenicama, veće nalazi da ožalbena presuda nije zahvaćena sa proceduralnim i pravnim povredama kako se tvrdi, jer je isto razmotrilo tužbu, odgovor na tužbu, zatim zakazalo sednicu za glavnu raspravu, i izveo dovoljno dokaza što podrazumeva da prilikom ocene zakonitosti odluke tuženog organa nisu prekršene odredbe ZUS-a i ZPP. Prvostepeni sud je na osnovu dokaza izvedenih na glavnoj raspravi, u smislu člana 38 i na osnovu činjenica potvrđenih u upravnom postupku, u smislu člana 43.1 ZUS, kao i drugih spisa predmeta, izveo dovoljno dokaza, te na pravilan način utvrdio činjenično stanje, i odlučio o pravnoj stvari kao u dispozitivu osporene presude, na osnovu činjenica iznesenih kao u obrazloženju presude na osnovu odredaba Zakona o poreza na nepokretnoj imovini.“.

Članom 5 Zakona o porezu na nepokretnosti br. 03/L-204, odnosno članom 3 Zakona br. 04/L-100 o izmenama i dopunama Zakona o porezu na nepokretnosti br. 03/L-204 propisano je da: "1. Lice odgovorno za plaćanje poreza na imovinu je, pre svega, vlasnik imovine. 2. Ako se vlasnik imovine ne može utvrditi ili se poreski obveznik ne može pronaći, to je fizičko ili pravno lice koje koristi nepokretnost 3. Ako se vlasnik ili pravni korisnik nepokretnosti ne može utvrditi ili se može utvrditi, ali nema pristup nepokretnosti, poreski obveznik biće fizičko ili pravno lice koje koristi imovina Ovakva odluka ne daje nikakva prava korisniku u vezi sa prava svojine“. Po mišljenju ovog suda, a na osnovu navedenih zakonskih odredaba, nižestepeni sudovi su pravilno utvrdili da tužioc uz svoj zahtev podnet upravnim organu nije priložio nijedan validan dokaz koji bi opravdao navode u njegovom zahtevu kako bi upravni organi mogli doneti pozitivnu odluku po zahtevu tužioca. U vezi sa tim, ovaj Sud je mišljenja da su nižestepeni sudovi pravilno postupili kada su odbili kao neosnovanu žalbu tužioca o poništenju odluka tuženika Opštine Đakovica-Opštinski odbor za razmatranje žalbi br.03-430/06-4742 od 12.06.2017 godine, obzirom da su isti nesporno utvrdili da tužioc nije ispunio zakonske uslove predviđene odredbama Zakona o porezu na nepokretnosti br. 03/L-204, odnosno Zakona br. 04/L-100 o izmenama i dopunama Zakona o porezu na nepokretnosti br. 03/L-204. Naime, ovaj sud nije mogao prihvatiti kao osnovane navode tužioca da je na osnovu ugovora o prenosu pokretnih i nepokretnih aseta/imovine povezanih između subjekta "A. T." do.o. kao privatizatora aseta/imovine preduzeća I. "N. - ..." doo. i "...-..." i ovde tužioca da je sve obaveze, takse i obaveze koje su se odnosile na ovu nepokretnost do dana predaje nekretnine preneo na bivšeg vlasnika, dok su nakon dana kupovine ovih nekretnina iste su pripadali tužiocu kao kupcu, jer iz spisa predmeta proizilazi da je tužioc-odnosno subjekat „A.-T.“ doo u trenutku kupovine nekretnine od strane fizičkog lica B. D., ali i u slučaju kada je subjekat "A. T." DOO kupio ostatak aseta /imovine prodate putem javne aukcije prema Izvršnom Nalogu privatnog izvršitelja G. R. u Đ. P. br. 151/2014 od 24.06.2015, kupljena imovina je imala pravne nedostatke, odnosno za istu je nastao porez na imovinu, u skladu sa zakonom na snazi, a koji porez nisu platili bivši poreski obveznici I. "N.-..." doo i "N.-...". Polazeći od ove činjenice, sud nalazi da tužilac i subjekat „A.-T.“ doo nisu mogli ugovorom o prenosu imovine da se dogovore da će sve obaveze nekretnine snositi bivši vlasnik, i da nakon datuma kupovine ove nepokretnosti da iste pripadaju tužiocu kao kupcu, iz razloga kao što se vidi iz naziva ugovora koji je tužilac sačinio u tužbi o delimičnom prenosu poslovanja/biznisa pod brojem LRP 9083/2015 i aneks ugovora o prenosu sa brojem LRP 1511 /2016, a koju dokumentaciju tužioc uopšte nije priložio kao dokaz u ovom upravnom sporu, stranka u ovim ugovorima bili su i tužioc i matično preduzeće „A.-T.“ doo, ali ne i privatizator dela imovine I. „N.-...“, B. D., ili neki drugi subjekat sa pravima na kupljenoj /prenetoj imovini od strane „A.-T.“ doo. na tužioca „I.-B. B.“ doo. U tom smislu, sud ocenjuje da tužioc sa subjektom „A.-T.“ doo nisu mogli da odluče da obaveze nastale na ime kupljene/prenesene nekretnine pripadaju bivšem vlasniku, jer kupoprodajni ugovor, kao što je poznato, stvara pravne efekte

između ugovornih strana, odnosno prodavca, koji se kupoprodajnim ugovorom obavezuje da stvar koju prodaje preda kupcu i prenese vlasništvo istom, dok je kupac dužan da prodavcu plati cenu i primi stvar. Nadalje, na osnovu člana 491, Zakona br. 04/L-077 o obligacionim odnosima kao važećem zakonu u ovom slučaju, tužioc bi eventualno mogao tražiti od prodavca da odgovara za pravne nedostatke stvari, ali ne i od tuženog, koji je fakturama poreza na imovinu od 24.02.2017, s pravom je teretio tužioca i fakturisao porez na imovinu i za period kada su nepokretnosti bili na ime drugog lica, jer te poreske obaveze nisu bile izmirene.

Sa svega napred navedenog, Vrhovni sud je našao da su navodi u zahtevu tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovani, jer nisu od uticaja na drugačije utvrđivanje činjeničnog stanja od onog koje je utvrdio drugostepeni sud. Po oceni ovog suda, osporena presuda drugostepenog suda je jasna i razumljiva. U obrazloženju osporene presude je dato dovoljno razloga o odlučnim činjenicama koje prihvata i ovaj sud. Sud ocenjuje da je materijalno pravo pravilno primenjeno i da nije povređen zakon na štetu tužioca.

Sa iznetog, a na osnovu članu 54 stav 1 Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u dispozitivu ove presude.

VRHOVNI SUD KOSOVA U PRIŠTINI
Dana 07.03.2024, UZVP-ARJ.br.227/2023

Zapisničar,
Bujar Baljaj

Predsednik veća,
Nebojša Boričić